

Hồi Thứ Một Trăm Hai Mười Một
TIẾNG SÁO TRƯỞNG LƯƠNG

Phạm Thù cầm bức cẩm nang, đọc to:

*Nguyệt Lạc Tham Hoàng Lô Mãn Thiên
Đồng Lai Nhân Tại Ốc Trung Miên
Phiên Quân Độc Tại Cô Phong Tọa
Cửu Khuyết Tiêu Thính Đáo Khách Thuyền*

Hắn buông bức cẩm nang xuống, cười mỉa:

– Lại một bài thơ tứ cú, phỏng theo âm vận của bài thi xưa, tả cái cảnh đậu thuyền bến sông Cô Tô nghe tiếng chuông chùa Hàn san! Tiểu đệ chẳng rõ cái lão quân sư này có dụng ý gì lại luôn luôn cầu kỳ, cố tạo bí mật, chừng như muốn tỏ là lão nắm trọn thiên cơ trong tay!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Tại Phạm đệ không hiểu đó thôi, chứ quân sư đã chỉ dạy rõ ràng, câu thứ nhất, hoạch định thời gian, câu thứ hai là bảo một mình ngu huynh đi, còn Phạm đệ và tỷ tỷ với tam muội ở lại đây...

Phạm Thù bủ môi:

– Nhưng còn cái vụ lên núi thổi tiêu để làm gì? Tại sao lão chẳng giải thích lý do?

Bạch Thiếu Huy thốt:

– Điều đó ngu huynh chẳng biết chút nào mà nói tuy nhiên hai bức cẩm nang trước đều dự đoán trúng việc, mình phải tin tưởng nơi bức thứ ba này! Phạm đệ chờ xem.

Cửu Độc nương tử bước tới gian phòng bên tả, vừa nhìn vào, vừa cười cất tiếng:

– Quân sư đã an bày chu đáo thật! Ở đây có cả chăn màn, lại đúng hai chiếc giường, ai đi đâu thì đi, người nào ở lại cứ vào đây, ngủ một giấc ngon lành!

Phạm Thù hần học:

– Ngủ làm sao được khi một mình đại ca lên đỉnh thổi tiêu? Vạn nhất có điều gì xảy ra, thì chúng ta làm sao hay kịp để tiếp trợ?

Hắn gằn từng tiếng:

– Ai muốn ngủ, cứ ngủ, tiểu đệ không ngủ được đâu!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Quân sư đã bảo, tất cả nên ngủ, biết đâu chẳng có lý do trong cái việc tất phải ngủ?

Cửu Độc nương tử tán đồng:

– Bạch lão đệ nói phải đó. Mình cứ đi ngủ!

Nàng đi trước, Hương Hương theo sát bên. Nàng đặt chiếc đèn xuống, nắm tay Hương Hương cười thốt:

– Tiểu muội hãy lại đây, nằm chung giường với ngu tử!

Phạm Thù day qua qua Bạch Thiếu Huy:

– Đêm chưa tàn, đại ca hãy ngồi nghỉ một lúc rồi, cũng không trễ đâu!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không cần lắm. Phạm đệ cứ ngủ, bất quá ngu huynh chỉ ngồi điều tức một chút cũng đủ.

Phạm Thù vẫn không chịu ngủ:

– Tiểu đệ không mệt nhọc chi cho lắm, dù có thức đến sáng cũng chẳng sao.

Cửu Độc nương tử thâm nghĩ:

– Phạm lão đệ có những hành động khác thường, ta xem như hắn không phải là một nam nhân!

Nàng bật cười khanh khách thốt:

– Cứ ở đó mà nhường giường nhau mãi! Ai mệt thì cứ nằm, khách sáo với nhau chỉ làm mất thì giờ!

Phạm Thù thoáng đỏ mặt, bước đến mép giường ngồi xuống, chứ không nằm.

Cửu Độc nương tử lại nghĩ:

– Ai thì không rõ, chứ Cửu Độc nương tử vẫn thấy như ban ngày! Được lắm, khi có cơ hội rồi, ta cất vấn cho mà xem, còn dấu ta nổi chăng!

Qua một lúc lâu, Bạch Thiếu Huy mở mắt, đứng lên thốt:

– Đã đến lúc rồi, các người cứ ngủ ngon đi nhé, tôi đi đây!

Phạm Thù lo lắng ra mặt:

– Đại ca, nếu gặp cường địch, đại ca hãy hú lên một tiếng lớn nhé, chúng tôi sẽ đến nơi lập tức!

Cửu Độc nương tử mỉm cười:

– Phạm lão đệ không phải lo rồi lên như thế, cứ yên trí đi, quân sư đã sắp bày rồi, nhất định chẳng bao giờ có sự sơ thất!

Bạch Thiếu Huy đưa tay quạt tắt ngọn đèn, từ từ bước ra ngoài, khép cánh

cửa lại, rồi nhắm đỉnh núi tiến lên.

Núi không cao, song đường đi bất bình, lại hẹp, chàng phải dè dè từng bước một, len theo những cội tùng, tiến tới.

Gió đêm từng cơn lộng về, quạt cành, khua lá, rì rào, nghe buồn thảm làm sao!

Rồi chàng cũng lên đến đỉnh, chàng chọn một tảng đá bằng phẳng, ngồi xuống lấy chiếc tiêu ra.

Ngồi nơi đó, dưới bóng trăng, chàng còn thấy rõ ngôi nhà cỏ, chàng thấy giải trường giang với sóng nhấp nhô chiếu ngời ánh bạc, lòng miên mang nghĩ ngợi, tự hỏi chẳng biết chốc lát nữa đây, những gì diễn ra, lành hay dữ...

Bỗng từ nơi hương tây Nam, chừng như có bóng đen phiêu phưởng bay về phía chàng. Vì chẳng nhận định rõ ràng, chàng chưa hiểu bóng là một con chim lớn hay con người, nhưng bóng đó bay rất nhanh, bóng đó càng lúc càng lớn, lớn dần, cuối cùng hiện rõ một bóng người.

Bạch Thiếu Huy giật mình, thầm nghĩ:

– Người đó là ai, có thuật khinh công kỳ diệu quá!

Bóng đó đến bờ sông, dừng lại.

Bạch Thiếu Huy đã ngờ, người đó hẳn là thuộc phe địch vì người đó mặt hướng sông, đưa lưng lại chàng, nên chàng không nhận diện được.

Chàng chỉ thấy thân vóc người đó rất nhỏ thó, dường tượng một nữ nhân.

Người đó đứng cạnh sông, nhìn quanh quẩn một lúc. Chừng như tìm tòi nhưng nơi đó có gì khác lạ ngoài mấy hàng cây rậm rạp?

Bạch Thiếu Huy lại nghĩ:

– Đêm gần tàn, y từ đâu, mò mẫm đến đây, định làm gì? Hay là y tìm thuyền của Trại Gia Cát? Có đạo quân nào của lão mai phục nơi đây chăng? Rất có thể quân sư nhờ chàng ngồi trên cao này, quan sát bên dưới, rồi thổi tiêu lên, tiếng tiêu sẽ báo hiệu cho đạo quân mai phục biết chăng?

Không do dự chàng lấy tiêu đưa lên miệng

Vừa lúc đó, người đứng cạnh sông đột nhiên quay mặt lại, y đã thấy ngôi nhà cỏ rồi.

Đôi mắt y mở to, nhìn trừng ngôi nhà cỏ, một tiếng hừ khê thoát ra từ cửa miệng y, rồi đôi chân từ từ bước tới.

Mặt người đó có lượt sa đen che khuất, nhưng đôi mắt có tinh quang đó chẳng xa lạ gì đối với chàng.

Chàng giật mình khi nhận ra người đó là ai, suýt bật kêu to.

Trời! Người đó chính là Hoán Hoa Phu Nhân!

Đúng rồi, quân sư nhờ chàng dùng tiếng tiêu báo hiệu sự hiện diện của Hoán Hoa Phu Nhân, bây giờ phu nhân đã xuất hiện, chàng không thối còn đợi lúc nào?

Lập tức, chàng lắng động bao nhiêu tạp niệm cho lòng thanh tĩnh, từ từ trôi điếu du dương.

Hoán Hoa Phu Nhân đã đi gần đến nhà cỏ, nghe tiếng tiêu, đột nhiên dừng chân lại, ánh mắt ngời lên vẻ kinh dị, ngẩn mặt nhìn quanh, tìm hướng phát ra tiếng tiêu.

Bạch Thiệu Huy càng thối, Hoán Hoa Phu Nhân càng ngưng trú tâm thần, lắng nghe.

Chàng thối xong một khúc, chẳng thấy bóng người nào xuất hiện như đã dự đoán, chung quanh vẫn im lặng như thường thường Hoán Hoa Phu Nhân cũng đứng nguyên tại chỗ, lắng nghe xuất thần.

Cửu Chuyển Tiêu, có cái sức hấp dẫn lạ lùng, vừa cho người nghe vừa cho người thổi, thổi một khúc rồi, vẫn phải thổi luôn, chẳng dừng lại được, dù muốn dừng.

Giọng tiêu khi trầm khi bổng, khi trợt khi thanh, khi buồn vui khi oán hờn, khi phẫn nộ, khi khoan khoái, bất thường có lúc vút ca như chuông ngân dài, có lúc hạ thấp như gió thoảng.

Hoán Hoa Phu Nhân dần dần bị tiếng tiêu mê hoặc, ánh mắt biến đổi theo âm điệu, nóng giận buồn thương đều hiện rõ, nhưng xem chừng ba ta sợ hãi đề phòng...

Bỗng phu nhân ngẩng cao mặt, nhìn lên đỉnh núi hỏi:

– Có phải Vô Danh đạo trưởng đây chăng?

Dù tiếng tiêu đang đều đặn, ngân vang trong không gian tiếng gọi của phu nhân vẫn vọng đến tai Bạch Thiệu Huy, bởi dùng nội công thâm hậu truyền đi.

Dĩ nhiên, Bạch Thiệu Huy chẳng hề ứng tiếng, cứ tiếp tục thổi.

Đợi một lúc, phu nhân lại thốt:

– Vì kính nể đạo trưởng, tạm thời tôi buông tha chúng một phen.

Thốt xong, bà dậm chân, cầm hờn bỏ đi, trong thoáng mắt đã khuất dạng.

Bạch Thiệu Huy không ngờ Hoán Hoa Phu Nhân bỏ đi dễ dàng như vậy, lòng chàng khoan khoái vô cùng.

Dù bà đã đi rồi, chàng tiếp tục thổi cho dứt khúc.

Phương đông đã rạng màu da cá, trong rừng chim sớm đã líu lo, mặt sông đã có khói sương bay.

Tiếng tiêu dứt, một con thuyền từ trong đám khói sương vọt ra, từ từ cập bờ.

Bạch Thiếu Huy hết sức kinh hãi, nhận ra người đứng trên mũi thuyền chính là Trại Gia Cát, lão nhìn về hướng chàng tay vòng lại, điểm nhẹ nụ cười:

– Đa tạ Bạch lão đệ dùng tiếng tiêu thoát địch, xin xuống thuyền với lão phu!

Thì ra, lão quân sư này là một thần nhân, biết trước mọi việc như lòng bàn tay!

Không đợi giục chàng đứng lên, gấp bước xuống chân núi.

Khi chàng đến nơi, Trại Gia Cát cùng Đại Trí thiền sư, Ngọc Hư Tử, Nam Linh đạo trưởng, Thiệu Ngươn Xung và các vị kia đã lên bờ.

Bọn Cửu Độc nương tử, Phạm Thù và Hương Hương nghe tiếng động, cũng chạy đến.

Cửu Độc nương tử bước tới, nghiêng mình kính cẩn chào quân sư:

– Thuộc hạ xin tham kiến!

Trại Gia Cát vội vàng đáp lễ:

– Hộ pháp thân khổ quá, xin đừng thủ lễ như vậy!

Phạm Thù đến cạnh Bạch Thiếu Huy, hỏi khẽ:

– Có gì lạ không đại ca?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Lạ và nguy hiểm! Hoán Hoa Phu Nhân xuất hiện

Phạm Thù giương tròn mắt:

– Bà ấy và đại ca động thủ? Tại sao bọn tiểu đệ chẳng hay gì cả?

Bạch Thiếu Huy cười khổ:

– Nếu đã động thủ, chắc ngu huynh bị bà ta hạ rồi. Bà bước đến gần nhà, bỗng nghe tiếng tiêu, tưởng đâu chính là sư phó ký danh của ngu huynh, nên bỏ đi.

Phạm Thù muốn hỏi nữa, Trại Gia Cát đã bước đến, cười tươi thốt:

– Một mình bạch lão đệ phá trọn ba cửa ải, thoát địch dễ dàng, giờ thì chẳng còn gì đang lo sợ nữa, hôm nay chúng ta có thể nghỉ tại đây một lúc.

Lão vẫy tay gọi các vị tiền bối, rồi cùng nhau vào trong nhà.

Phía sau nhà, còn ba gian phòng, đám tiền bối không muốn để lộ hành tung, tạm trú trong ba gian đó, nhường phần ngoài cho bọn trẻ.

Cửu Độc nương tử lãnh phần việc canh phòng bên ngoài, chẳng người nào thấp thoáng dòm ngó.

Lúc còn tại Lương Hà Khẩu, có tất cả hai chiếc thuyền, hiện tại chỉ còn một chiếc, vậy chiếc kia ở đâu? Còn nghĩa phụ chàng ở đâu? Bạch Thiếu Huy hết sức lo ngại, chàng muốn hỏi ngay Trại Gia Cát, nhưng Cửu Độc nương tử khuyên ngăn

chàng, thành ra phải nhẫn nại.

Ngay đó tất cả nghỉ chân tại Cửu Đạo Lương, chẳng gặp điều gì nguy hại cả.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người mới khởi hành. Họ xuống thuyền đi luôn hai ngày, chẳng hề lên bộ. Trừ trại Gia Cát ra, tất cả chẳng hiểu mình đi đến đâu, và lúc nào thì tới nơi.

Qua ngày thứ ba, thuyền đến Khảm Dục Hà, họ bỏ thuyền lên bộ.

Đoàn người do Ngọc Chân tử dẫn đầu, đi mãi hết ngày, sang đêm, đầu canh một, đến một ngọn núi cao, trong bóng tối mờ mờ, họ trông thấy một tòa miếu cổ.

Ngọc Chân tử dừng chân lại, vòng tay thốt với mọi người:

– Trước mắt chúng ta là Bạch Kê Quán, bần đạo xin đưa các vị đến đó.

Lão nhân hướng ngôi miếu đi tới.

Phạm Thù đi kèm bên Bạch Thiếu Huy, thấp giọng hỏi:

– Đây là địa phương nào hử đại ca?

Bạch Thiếu Huy chẳng hiểu gì hơn hẩn, lắc đầu, vả lại chàng biết rõ Trại Gia Cát muốn giữ hành tung bí mật, nên suốt đường dài, lão chẳng hề nói tiếng gì, do đó chàng ra hiệu cho Phạm Thù không nên hỏi gì nữa, cứ nhẫn nại mà đi.

Khi đoàn người đến quán, bên trong có một lão đạo sĩ bước ra, âm thầm vẫy tay chào, âm thầm ra dậu mời tất cả vào. Tuyệt nhiên, song phương chủ khách chẳng ai nói với ai một tiếng.

Qua khỏi đại điện, dọc theo hành lang, hướng về bên tả, một lúc sau, họ đến hậu viện.

Ngôi miếu được dựng lên chỗ tịch tịnh, chung quanh toàn trồng ngô đồng, đúng là nơi lý tưởng cho ai muốn ẩn dật.

Trong miếu có mấy con chó lớn, chó trông thấy người lạ, vẫn không sủa chúng nằm bất động như chó đất.

Chàng thâm nghĩ:

– Có lẽ đàn chó này là những con vật của Hạo Thiên Cầu Thạch Trung Ngọc đây!

Chừng như người trong miếu hay trước đoàn lữ hành sắp đến, nên khi nội bọn vào hậu viện, một tiệc chay tươi tất được dọn lên bàn sẵn sàng.

Khi sâu trong miếu rồi, lão đạo trưởng mới cất tiếng:

– Đệ tử chẳng hay biết về tai nạn của Chưởng môn nhân, may nhờ Thạch Trung Long báo tin, do đó không tiếp nghinh kịp lúc, mong chưởng môn nhân thứ tội!

Dĩ nhiên, lão đạo quỳ, trong khi tạ tội, lão quỳ nhưng đôi mắt cứ nhìn chừng Ngọc Chân Tử.

Trong bọn chỉ có Trại Gia Cát mặc áo bát quái. Còn thì tất cả đều mặc y phục tục gia cho nên chẳng nhận ra Ngọc Hư Tử.

Ngọc Hư Tử bước tới, vẫy tay từ từ thốt:

– Huyền Thanh! Người đứng lên, cái kiếp vận của bổ tọa xui nên như thế, người chẳng có lỗi gì cả.

Lão đưa tay gỡ lấy chiếc mặt nạ da người, bày gương mặt thật lộ hẳn vẻ tiên phong đạo cốt.

Thì ra trong mấy hôm ở trên thuyền. Trại Gia Cát đã cải sửa dung mạo cho đạo trưởng, khôi phục lại nguyên trạng, bởi lão bị người trong Hoán Hoa cung hủy diệt dung nhan. Tuy đã cải sửa rồi, lão chưa dám để lộ mặt thật ngay vì Trại gia Cát phòng ngừa kẻ theo dõi.

Rồi Ngọc Chân tử cũng gỡ chiếc mặt nạ.

o O o